

med hensyn til sagføreres og ejendoms-mægleres adgang til at kræve salær for medvirken ved indgåelse af lejemål de for de pågældendes virksomhed i almindelighed gældende regler. Der er imidlertid ikke — således som tilfældet er vedrørende ejendoms-mægleres virksomhed med køb og salg af faste ejendomme, jfr. handelsministeriets bekendtgørelse nr. 286 af 14. september 1938 — fastsat nærmere bestemmelser om de pågældende personers adgang til at kræve vederlag for medvirken ved indgåelse af lejemål. Man har derfor foreslået en bestemmelse om, at de nævnte personer ikke må betinge sig højere salær end rimeligt under hensyn til deres omkostninger og arbejdsindsats.

Under den herskende knaphed på boliger er det i vidt omfang forekommet, at personer, som udøver erhvervmæssig anvisningsvirksomhed vedrørende boliger, har opkrævet såkaldte indskrivningsgebyrer eller beløb til dækning af administrationsudgifter o. lign. hos lejlighedssøgende, der henvender sig til dem, uanset om de har nogen virkelig mulighed for at anvise de pågældende en bolig. Da en sådan praksis må anses for uheldig, har man yderligere foreslået, at de omhandlede personer, medmindre der er tale om større forretningslejemål, hvor særlige forhold kan gøre sig gældende, alene kan kræve salær for medvirken, der fører til indgåelse af et lejemål, og at de ikke kan kræve indskrivningsgebyr el. lign.

Tilsvarende bestemmelser foreslås gennemført for de personer, der udøver anvisningsvirksomhed i henhold til en i medfør af bestemmelsen meddelt autorisation.

Til § 127.

Bestemmelserne svarer til § 127 i L. F. 1948—50, dog at man har foreslået, at der vedrørende lejerens adgang til at kræve en erlagt dusør el. lign. tilbagebetalt indsættes en henvisning til bestemmelsen i § 154, stk. 2, hvorefter lejereren er udelukket fra at kræve tilbagebetaling, når han har tilskyn-det til lovovertrædelsen.

Til § 129.

Bestemmelsens stk. 1 svarer til L. F. 1948—50 § 129, stk. 1.

Ifølge stk. 2 gøres reglerne om boliganvisning, der efter den gældende lov om boliganvisning af 31. marts 1949 kun er umiddelbart gældende i Københavns, Frederiksberg, Gentofte, Lyngby-Tårnbæk, Søllerød, Gladsaxe, Herlev, Rødovre, Hvidovre og

Tårnby kommuner, tillige obligatoriske i Ballerup-Måløv, Birkerød, Brøndbyernes, Dragør, Glostrup, Herstedernes, Høje Tåstrup, Hørsholm og Store Magleby kommuner. Denne udvidelse er foretaget af hensyn til reglen i § 138, stk. 1. hvorefter de krav til bopæl i kommunen af en vis varighed som boliganvisningsudvalget måtte stille, skal anses for opfyldt, når blot den lejlighedssøgende har haft bopæl i et tilsvarende tidsrum i en eller flere af de pågældende kommuner. De kommuner, der nu foreslås inddraget under denne ordning er alle således beliggende, at deres beboeres erhverv og beskæftigelse for en væsentlig dels vedkommende er betinget af forbindelserne med hovedstaden, og deres boligmæssige udvikling i væsentlig grad skyldes hovedstadens vækst.

Til § 132.

Uagtet det efter de gældende regler i § 5 i lov nr. 141 af 31. marts 1949 om boliganvisning, der svarer til § 133, påhviler boliganvisningsudvalget inden 8 dage efter en modtaget anmeldelse om en ledig lejlighed og et i forbindelse dermed fremsat forslag til lejlighedens udlejning at anvise en anden lejlighedssøgende, såfremt udvalget ikke kan godkende udlejerens forslag, har mange udvalg ikke foretaget sådan anvisning, men blot inden fristens udløb meddelt udlejereren, at hans forslag ikke har kunnet godkendes. En sådan fremgangsmåde kan imidlertid ikke anses i overensstemmelse med lovens regler eller formål, og er ej heller i udlejerens eller de boligsøgendes interesse. Man har derfor foreslået udtrykkeligt fastsat, at udlejerens forslag anses for godkendt, såfremt udvalget ikke inden 8 dage efter modtagelsen af anmeldelsen skriftligt har meddelt, at forslaget ikke har kunnet godkendes, og har anvist en anden lejlighedssøgende.

Til § 138.

Paragraffens stk. 1 svarer til L. F. 1948—50 § 138, stk. 1. Til stk. 2 er gjort en tilføjelse under hensyn til bestemmelsen i § 68, stk. 1, nr. 9. Endvidere har man fundet det for-svarligt at lade de hidtil gældende betingelser med hensyn til beboerantal udgå.

Reglen om adgang for forflyttede tjenestemænd o. lign. til ubetinget at kunne leje en lejlighed i tilflytningskommunen har man foreslået begrænset, idet der ikke synes tilstrækkelig anledning til, at sådanne personer uden videre skal gå forud for andre ved besættelsen af ledige lejligheder, uanset om de har haft lejlighed i fraflytningskommunen. Den pågældende regel er begrundet i,